

Publicerad 2006-04-25 11:35 av Mela

Men i mitt liv

Dimman börjar falla, ner mot grunden

Luften är kall och tunn

Tankar jagar mig, då jag sitter här bunden

Det slutar aldrig och jag blöder för alltid

Erkänn inte sanningen, lev med orättvisan - utan frid

Den här platsen i helvetet är min alldeles egen

Jag har kommit så långt och det har tagit så lång tid

Vet inte varför det startade eller vart det kom ifrån

Utsidan är stark och självsäker

Men den bryts långsamt ner

Som en man med pest, försöker jag kämpa

Jag orkar inte mer

Det finns ingenstans att gömma sig

När du lever för att dö

Fast ensam i mitt öde

Är jag bättre av död

Men i mitt liv

Ville jag mer

Behövde jag mer

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mela med Poeter.se id #2945 innehar upphovsrätten